

[Fugisang.]

vi ærligt mener der kan gøres for at bevare freden. Har vort land siden den sidste krigs afslutning af al magt bidraget til at skabe den verden, som Amerikas afdøde præsident Roosevelt sammen med Englands daværende premierminister Churchill i Atlanterhavsdeklarationen af 14. august 1944 satte som krigens mål, nemlig at skabe

„en fred, indenfor hvis rammer der vil blive givet alle mennesker mulighed for at leve i sikkerhed indenfor deres egne grænser, og som vil sikre, at alle mennesker i alle lande kan leve deres liv fri for frygt og nød“.

Vi ved, at man ved krigens afslutning som et middel til at sikre gennemførelsen af dette høje mål dannede De Forenede Nationer, hvis opgave forøvrigt fremgår af De Forenede Nationers charters indledning, hvor man bl. a. siger, at

„vi, De Forenede Nationers folk“

— jeg gentager netop: De Forenede Nationers folk, d. v. s. de, der bar krigens byrder, og som sikrede sejren gennem deres indsats og ofre —, vi har besluttet

„at frelse kommende generationer fra krigens svøbe, som to gange i vor levetid har bragt usigelige lidelser over menneskeheden“,

har besluttet

„at forene vore kræfter til opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed“, og endelig har vi besluttet

„at forene vore bestræbelser for at nå disse mål“.

Således udtryktes de mål, som statsmændene opstillede, og som folkene kæmpede for. Men vi må se i øjnene, at disse mål ikke er nået. Man talte dengang om et liv fri for frygt og nød, og vi husker også den dag, da sejren og freden endelig oprandt i 1945. Vi husker den glæde og befrielse, alle følte, men vi må heller ikke glemme den fælles vilje, der dengang forenede alle rettænkende mennesker, nemlig til, at det, vi havde set, aldrig måtte ske igen, og det, vi havde oplevet, skulle vore børn forskånes for.

Men i dag, fem et halvt år efter, truer alt det, vi så i de fem forbandede år, med at gentage sig. Jeg og mange med mig husker de masse-drab og de rædsler, vi var vidne til i Hitlers massetilintetgørelseslejr. Jeg og mange med

mig husker den gru, vi følte f. eks. i 1945 ved synet af en by som Warszawas ruindynger. Vi vidste, at disse hobe af murbrokker ikke alene var de eneste rester af tidligere lykkelige hjem, men i talrige tilfælde også dækkede ligene af deres beboere, og vi vidste, at Warszawa kun var een af en lang, lang række tidligere blomstrende byer som Rotterdam, Coventry, Minsk, Berlin o. s. v., som krigen lagde i grus. Hvem har glemt nætterne bag tillukkede skodder i en mørklagt by, medens man lå i mørket og hørte bølge efter bølge af fremmede fly nærme sig og hørte, hvordan de smed deres bomber. Men netop sådan som vi oplevede det og husker det, således har hundredtusinder af mødre ligget i Europas mørklagte byer og trykket deres børn ind til sig i et forsøg på at beskytte dem med deres bare legeme.

Men — og dette er ikke det mindst tragiske — sådan ligger jo i dag andre mødre og skælver for deres børn, medens amerikanske fly for at forsvare et system, opbygget på samme terror og med samme lejre som det knuste Hitlertysklands, tusinder af kilometer fra deres hjemlands grænser — under den Forenede Nationers fane, som skulle være symbolet på en varig fred — spreder gru og ødelæggelse over et fjernt lands byer. Vi er nået dertil, at i dag, så kort efter den sidste krigs afslutning, endnu inden de oprevne nerver blot nogenlunde har fået lov til at falde til ro, ryster folk, og ryster med rette, for en ny og endnu værre krig. Verden befinder sig i dag midt i en kold krig, som hver dag antager stedse skarpere former, og som, hvis ikke alle ærlige kræfter sætter sig imod, kan blive indledningen og vil blive indledningen til den varme og en langt mere blodig krig end den forrige. I dag ser vi, at den Forenede Nationers fane, der skulle vidne om folkenes vilje til fred, er blevet en krigsfane for bl. a. en MacArthur, der må betragtes som en af verdens farligste og mest kyniske militarister.

For os, og hermed mener jeg ikke mindst os i dette høje ting, står spørgsmålet ganske enkelt: Hvilken rolle har vi spillet, og hvilken rolle vil vi spille i denne tragiske udvikling? Hvad har vi gjort for at bevare Forenede Nationer og udvikle denne sammenlutning til et instrument for fredens